

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Veritates Æternæ Ex Prima Hebdomade Asceseos
Jgnatianaè Petitæ**

Vogel, Matthäus

Constantiæ, 1731

Pars I. Quid circa Corpus Mortui agatur?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60667)

Pars I.

Quid circa Corpus mortui agatur.

Doctrina. Mori hominem, est Animam à Corpore separari. Abeunte Animâ homo mori dicitur. Abit ergo Anima; remanet corpus sine motu, sine sensu, sine auditu, visu, gustu, tactu, odoratu; nihil petit, nihil renuit; ut cunque cum eo agas, tacet. Elapsis horis aliquot, jam incipit tabescere; foetore suo fugat homines; ergo loculo includitur, effertur domo, humi defoditur, ne auras inficiat. Ibi obferatum, desertum ab omnibus, ô quàm visu horridam speciem induit! Tetram in saniem diffluit; vermibus hinc inde prorepentibus cedit in pabulum; paulò post præter ossa & pugillum pulveris nihil superest. O vidisses semel corpus tale putrescens! vidisses, quomodo delicatulae illae manus, illi oculi, illa labia, illa genæ a turpissimis vermibus undique deformatae & arrosae fuerint; vidisses prorsus diversam à priore speciem. Vidit S. Borgias Isabellæ defunctæ corpus, quæ antea pulchritudinis prodigium habebatur; vidit & exhorruit, mundæque vanitatem exinde agnoscens, exclamabat: Statuo, posthac mortali Domino non servire. Vidit juvenis alius defuncti Patris sui nobilissimi corpus vermibus exesum, & eheu! inquit, bat, his ergo laboramus? his corpus nostrum nutrimus? huc forma corporis recidit? huc pulchri-

pulchritudo delabitur, quæ miseros adeò fascinat? An ullus hominis decor, ulla species digna est amore hominis? nequaquam sanè. Corpus consideravimus; sed ubi amici hominis hujus defuncti, qui latus antea stipabant assidue? quò avolârunt consanguinei? quò famuli? quò sodales? quò condiscipuli? O Studiose! quis mortuum comitatur? nemo. An nec illi, qui individuos se fore socios professi sunt? nec isti. At illi saltem, qui fidem jurârunt, quibus defunctus sæpe etiam relicto DEO adhæsit? nec isti. Fugiunt omnes, omnes avolant, omnes defuncti etiam memoriam deponunt. Nemo mortui corpus, nemo animam comitatur. Vix claudit miser oculos, clausa est & finita omnis humana amicitia, etiam eorum, quorum causâ defunctus fortassis æternùm inter inferos patitur. Mortui aspectum etiam ferre nequeunt, nares obturant, domo abeunt, cadaver auferri curant. An nec amici recordantur defuncti hujus? quamdiu campana lugubrè insonat, recordantur, & amissi desiderium mœstis vocibus, profusis etiam lacrymis testantur: cadavere autem humi clauso, suam quisque domum repetit, ad delicias priores & negotia revertitur, memoriam defuncti omnem deponit, ac si nunquam ante extitisset. Nunquid ita fieri solet? quære ex te ipso, an ita affectus sis erga eos, quos vel ex amicis, vel sodalibus, vel condiscipulis tuis mortuos vidisti? an propterea multùm affligeris? an à lusibus, aut recreatione ideo cessas?

P

mini-

minimè. Sic tu cum aliis agere soles; sic alii agent tecum.

Reflexiones. I. Ergo huc recidit omnis humana gloria? huc pulchritudo humana? huc corporis tantopere dilecti decor? ita est, huc recidit; huc recidet & corpus tuum. Serio expende hoc: aspice manus has tuas, hos crines tantâ vanitate comptos, hos pedes, hos oculos, hanc faciem tuam; aspice corpus tuum, & dic: hoc corpus, hæc facies, hi oculos, hi pedes, hi crines, hæc manus putrescent breviter vermibus cedent in pabulum, nil nisi pulvis erunt. Res certa est. Corpus tuum, quod iam vestitum splendide per compita insigne ad præbet spectaculum; quod adeò sibi de forma sua, de valetudine, de robore gratulatur; quod per dapes exquisitas, per excessum in cibo & potu faginando, omnique gaudierum genere recreando tam sollicitè studes, tuum hoc corpus putrescet, in vermes, in foetorem abibit. Sic factum est Regibus, sic Studiosis, sic summis, sic infimis; nec est inter cineres istorum distinctio, aiebat Aloysius, nisi quòd cineres Magnatum gravius foeteant. Quid concluditur hoc certè; ergo decor omnis in corpore, omnis pulchritudo & potentia vanitas est. Vanitas vanitatum, & omnia vanitas. In idem oculi clauduntur omnia. Quàm breve festum est hæc mundi gloria! ut umbra hominis ejus gaudia! cur ergo vanitati huic tam sollicitè servimus? An non inexculabilis est, & amo-

amore pulchritudinis humanæ peccare audet cogitatione aut opere? quomodo amare potest homo prudens speciem illam, quæ paulò post esca vermium, putredo & abominatio erit, amare, inquam, cum offensa DEI? Tu averte oculos tuos, ne videant vanitatem; aut si forma humana oculos tuos mentemque fascinare quærit, finem respice, temetipsum alloquere: & quæ ista tandem pulchritudo est, quam vermes & bufones arrodent? hujusne ego amore me æternum perdam?

2. Putrescet corpus; ergo insanus est, qui illud adeò delicatè habet; ejus amore declinat, quidquid asperum aut molestum in DEI servitio potest occurrere, nolendo v. g. ferre calorem, frigus & c. dum DEI causa vel obedientia exigit; abominando omne mortificationum genus, ut sunt jejunia, cilicia, flagellationes & c. Insanus est, qui tanto studio curat corpus certò abiturum in cineres; qui nullum ei gaudium etiam illicitum denegat; qui omnia agit, ut corpori bene sit. Insanus est, qui corpus, putridum hunc truncum relicta etiam animâ curat, imò animæ præponit, animam æternæ damnationis periculo exponit, ut corpori voluptatem procuret, ut corpori bene sit, ne corpus mortificetur. Insanus est, qui, ut corpori voluptatem sæpe tantum momentaneam procuret, DEum deserit, animam Diabolo vendit, se inferorum pœnis adjudicat. O amentia! ô vesania! & quàm communis est!

P 2

quid,

quid, quæso, spectant labores humani omnes? quid studia? quid vigiliæ? quid negotia? Ut corpori bene sit, ut habeat vestes, quibus ornentur, ut habeat cibos, quibus recreetur, voluptates, quibus oblectetur. Sed quid Anima? quid pro hac agitur? quâ curâ ei cibos, vestes, aliâque necessaria procuramus? Ah pudet dicere! scilicet truncus ille putridus, illa vermium esca, illa bufonum habitatio, corpus certo in cineres, faniem & fœtorem abiturum, res digna est, quæ majore colatur studio, ac Anima immortalis, pulcherrima, una. Quid tu egisti hactenus? an pari laborasti insaniâ? an non sapere, ut corpori bene esset, ut ei voluptatem aliquam procurares, per illicita consortia, per otia, per gulam, per somnum otiosum, per inertiam, animam neglexisti? DEum offendisti? Aut edisserere, quid egisti pro anima tua? quid pro corpore? Ornabas corpus, lavabas, sanabas, recreabas, lædebas in nullo. Anima quid? an lavabas per pœnitentiam à peccatis? an ornabas per actus virtutum? an pascebas esurientem panem Angelico? an æquè ut corpus curasti? an excusabilem te coram DEO fore credis, si tantum labores pro corpore, cujus putrefactionem impedire non potes; si nihil agas pro anima, quæ æternum victura est?

3. Fugiunt amici omnes, socii, noti & consanguinei; deserunt mortuum, omnem ejus curam deponunt & memoriam; aiunt quasi, quod Pharisei Judæ: tu videris. Tu videris, quod DEO

DEO respondeas, quid agas. Quid ad nos? ô præclarum veræ amicitiaë specimen! ô fidelitatem dignam, quam tanto labore emas & sumptu. An non insanissimus est, Studiosè, qui amicitiam humanam & benevolentiam tanti æstimat, ut ejus conservandæ aut obtinendæ gratiâ DEum offendat? DEI gratiam & amicitiam negligat? Et hoc quoties, quæso, ab insanissimis fieri videmus? quoties à te factum esse recordaris? An nunquam, ne displiceres socio, DEum offendisti otiano, superfugiendo è templis, accedendo loca illicita &c. an nunquam ex respectu vano bonum aliquod omisisti, ne ridereris fortè à sociis tuis? quid hoc aliud erat, nisi negligere amicitiam DEI, ut humanam obtineres? quid erat, nisi quasi dicere: offendatur DEus; perdatur amicitia DEI; amittatur gratia DEI; fiam inimicus DEI; displiceam DEO; modò non displiceam homini; modò non sim inimicus hominis; modò huius gratiam non perdam; majore apud me loco est gratia hominis, quàm DEI: hominem servabo, perdatur DEus. Non exhorrescis ad voces has? Tuæ erant, quoties in hominum gratiam offendere ausus es DEum.

Affectus. Domine DEus, confusio cooperuit faciem meam, dum meam mecum cogito insipientiam. An major à me insania excogitari potuit, quàm ut tantopere de humana amicitia sollicitus, tuam, quæ sola & vera amicitia est, negligerem? ah quid proderunt mihi socii illi

mei, quid proderunt! quid prodesse, si etiam
 vellent, possent? deserent illi me, me relicto
 vivent. Ego desertus & solus quid agam? O
 insania mea! Tu, tu Domine solus, & verus
 amicus es; tu in necessitate non deseris. O
 utinam tuam amicitiam majore studio quæsi-
 sem! pœnitet, ô Jesu, ex corde meæ me insaniam
 detestor stultum meum de tua & humana ami-
 citia iudicium. Detestor item alteram meam
 insaniam, quâ plus pro perituro corpore, quam
 pro immortalis animæ sollicitus fui. Tu, domine,
 qui fecisti mecum secundum magnam mi-
 sericordiam tuam, illustrando, ut veritates ma-
 ximas hodie cognoscerem, hanc adde gratiam
 ut ignoscas culpam suam deprecanti, confite-
 tesque meliora proponentem. Serva, ô DEUS,
 animam meam, ne pereat, corpus quod attingere
 non curo. Posuisti tu legem, Domine, ne
 putrefiat corpus hoc; accepto hanc legem, ma-
 jora meritis supplicia: accepto privatione
 sensuum meorum; quia januæ fuerunt, per
 quas peccata intraverunt in animam meam. Ac-
 cepto putrefactionem in pœnam illecebrarum
 quas prætulisti amanti tuo: accepto solitudine
 corporis in sepulchro ad reparandam injuriam
 quâ te affeci sectando societates & amicitias
 veras. Puni, Domine, corpus hoc; digna fac
 tuis recipiat; servare etenim tibi debebat
 animam solummodo meam, animam
 eam, animam immortalem serva.

Proposita. Huius ego deinceps majori
 quam

quàm corporis curam geram. Volo salvare animam meam; corpus enim à putrefactione servare non possum; cur ergo tantopere ei laboro? volo salvare animam meam. Hinc 1. Nunquam Animæ salutem periculo exponam, ut corpori bene sit, per illicitam voluptatem in potationibus, consortiis turpibus & c. in ullo peccato. 2. Corpus meum sæpe affligere in rebus saltem levibus conabor, voluptates etiam licitas ei subtrahendo, ut animæ bene sit: patiatur corpus calorem v. g. & frigus, dum versandum est in schola, in templo; patiatur laborem in studiis, licet ei non sapiat; patiatur subinde abstinentiam ab aliquo cibo, aut gratiore ejus parte; patiatur cilicium & c. ut animæ bene sit. Volet corpus meum ambulare, dum studendum est; negabo ei voluptatem hanc. Volet confabulari, dum orandum est; non permittam. Volet templo se subducere ex tædio vel incommoditatis metu; non fiet. Volet somno indulgere, potui, gulæ; non patiar. Pro Anima laborabo melius; & si corpori hactenus dedi tot annos, par est, ut animæ dem dies paucos fortasse reliquos; si corpori de horas pro somno, par est, ut & Animæ dem horam pro Sacro, pro Examine, pro Confessione & c. 3. In hoc etiam curabo animam; si sordida est per peccatum, lavabo per Confessionem seriam, & quotidianum vesperi examen: cibabo sæpius esurientem Animam pane Eucharistico devotè suscepto, auditione concio-

num,

num, lectione spirituali & c. salvabo Animam.

4. Omnis corporis species in foetorem definet; hinc cavebo, ne aliena pulchritudo mihitentationes excitet; avertam oculos meos, aut cogitabo, quam deformis paulò post futura sit hæc ipsa pulchritudo, adeoque amore indigna. 5. Quia socius me nullus, nullus amicus comitari volet, aut poterit, DEI uniusquam gratiam, qui comitari & juvare me potest. Nunquam ergo ex respectu vano bonum aliquod omittam, multò minùs peccatum aliquod faciam, ad quod me Socius invitat, vel ne irridear ut scrupulosus: non obsequar homini, qui me à studiis aut pietate avocat. Rideant me, & illudant alii, non curo; nocere non poterunt, si tu, Ô DEus, me non deseraras.

Petitio. Te ergo, quæsumus, Domine, tuis famulis subveni, quos pretioso sanguine redemisti! dedisti gratiam, ut post agnitam cæcitateam meam hæc proposita facerem, da jam gratiam, ut facta impleam, tibi que uni adhaeream in tempore & in æternitate. *Pater Ave.*

Pars II.

Quid circa Animam mortui agatur?

D*octrina.* Rem terribilem aggredimur. Eo momento, quo Anima separatur à corpore Anima sistitur tribunali Divino, ad dandam de tota vita rationem, accipiendamque pro tota æter-